

Reflex 5. årg. nr. 20, december 2012

57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Kell Ivan T Thygesen og Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2012, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>

ISSN: 1903-0738

☰ Indhold

Dette nummers digtere

- 2 J Nyd (sidst med i nr. 19)
- 5 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 19)
- 6 Leif Achton-Lynegaard (første gang med i Reflex)
- 10 Annette Steinhart (første gang med i Reflex)
- 11 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 19)
- 15 Steffen Baumbæk Pedersen (sidst med i nr. 18)
- 18 Levi Christiansen (sidst med i nr. 19)
- 21 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 19)
- 24 Poul Lynggaard Damgaard (sidst med i nr. 19)
- 28 Luchessi Montecillo (sidst med i nr. 19)
- 29 Brian Ilsø (sidst med i nr. 18)
- 32 Don Key Shot (sidst med i nr. 19)

Grafik

Forside	Kell Ivan T Thygesen (foto)
Kolofon	Kell Ivan T Thygesen (foto)
Bagside	Kell Ivan T Thygesen (foto)

Indlejrede medier og interaktivitet

Kan afspilles i Adobe Reader 9.0 og nyere

Webdigte indeholder link

ast i en pigges ygn
tenker bår åpå fjås
torer åpå i fåråjnerle vis
ro i sénnt

kærlighed i en piges øjne
tænker kun på fisse
tårer på forunderlig vis
ro i sindet

Den hjerteløse

Der var engang en konge som ville ha alt det som var værd at eje eller smage eller prøve. Heldigt for kongen, var han gudelig rig, så rig at han ku købe asteroider.

Kongen havde en svaghed, han havde intet hjerte. Og derfor var der ingen kant for hans metoder for erhvervelse.

Kongen købte alle de pragtfulde slotte der var værd at eje. Kongen købte alle de kvinder som var værd at elske med. Kongen købte alle de dyr og planter som var værd at eje. Kongen købte alle de lækkerier som var værd at smage eller prøve. Kongen købte alle de ædelstene og smykker som var værd at eje. Kongen købte alle de maskiner som var værd at eje. Og så begyndte kongen at samle på lande og asteroider.

Da kongen var blevet midalderende fandt kongen at han ville prøve at eje et hjerte. Det kundgjorde kongen. Da var det, at en elskelig androide kom til kongen, og sagde: "Du ka få mit hjerte." Og kongen lod hjertet transplantere til sig. Og androiden døde selvsagt. Kongen blev så ulykkelig af alle hans hjerteløse gerninger at han blev sygelig nedtrykt og døde.

Men i mellemtiden var androidebefolkningen blevet supervrede - dette var dråben. Og de ville ha slået kongen ihjel og hans lakajer, men det endte ud i en mægtig altødelæggende krig, som lagde civilisationen i graven.

1000 år senere skete det selvsamme igen. Og så skete det 1000 år senere igen, og så videre - indtil solsystemet var fyldt med vidnesbyrd om det gentagende passerede.

Søndag

I dag tilbagelægger vi
køreplanens kolonner
befriede
for ravende pendlere
med tasker af ged og okse
mens statsbanens ansigt
våger over tomme rangerspor
og dagmånen
hejser signal
for gennemkørsel
af Utterslev Mose

N O V E M B E R

N at nadver NoN narkotikum neo N

O bskur obelisk ObO observans ond O

V anskabt valium VæV vækkelse var V

E gocentrisk ekko EgE eksercits end E

M agnetisk messias MuM manicure mal M

B astard ballerina BoB barrikade bul B

E kstern ekstremist EnE emotion ebb E

R ituel revolver RØR ramaskrig roe R

N O V E M B E R

FUGIÉS KRÆMSEL
SER GUM|E FIÆSK
UG|EM SEI SKÆRF
FÆLE SKURS GIEM
SÆR FUSK IEM L'EG
FLUE|SKÆG SIEM
ELSK SLUM FÆRGE
GRUM FÆSE SKEL
GUL FES MEL SÆRK
SKÆ|M F|UE SE GI

ØDI PUS KOMPLEKS
OM KØD SUPPE SØIK
MOPPE LUSK I SKØD
P|ØK MODER KISPU S
OK SØDMÆ SPIL KUP
PUPE|S I KLØ SKOD
Ø POP IEM DISK SUK
PIS KOKS PUL MØDE
KOK DIP SPUTES ØM
DUSK KLØE SOM EIP
OP I SØD SKE KLUMP

GRAFITTI

min netto ghetto
er discount account
graffiti myreflittig
betonkolos på klods
drug smog nok er nok
bandekrig hus forbi
bare fordi

NAMEDROPPING

i det midterste værelse
sad Ingen og læste i en bog
mens Alting lå og flød
på gulvet
de var brødre men
ikke tvillinger
lejligheden rummede
to værelser
i det andet herskede Forvirring
det var deres mor
hendes nuværende status
var single efter Døren gik
og Gulvet rejste sig
gøede før den fulgte sin herre
den næste Dør råbte hun
efter dem

Søde, søde morgenrøde
Du trængte ind
duggen lagde sig om min kind
Det kærtegnede min hånd og mit bryst
Skænkede mig alverdens trøst

Trængte ind igennem den hårde hud
Glæden favnende mig på dit bud
Om kære dage med dig fra mit skød
Mindede mig om min snarlige død

Alt i mig skreg; Kom ud, kom ud
Vinden favnende min sårbare hud
lutrede al min vækst
igennem skyhed, masker og facade
smurte det i farvelade
rislende som en bæk
Med et var det væk

Åbenbarende tid og rum
flydende for endnu en stund
Giv plads, giv plads
for min penetrerede sjæl
fra fod til isse
og nederst min hæl

Volvoen

Kører i stød og og fortrolige ryk
frigøres benzinen i hvinende hvæs
hed ad den bløde
landevej i sommerheden

Længe, længe
stået i garagen
blevet skruet og drejet på
af behændige hænder

NU parat til at blive afsløret
for folkets blikke
smil, suk og nikkende hoveder
ad farverne, der flyver forbi
sprayet på af ungdommens nysgerrighed
imens døren går op i et sving

Tøffer motoren, host host
går i stå, i et kryds
Ventende på motoren
kommer sig igen

Le sacre du novembre

når november	når majs sol
som aftenens frue	kærlighedsvækkende
med mistro	endnu engang
og mørkesyn truer	åbner verdenen op
skræmmes alfer sky	og sommerengen bestrøs
som feer sarte	almoderligt med
godt gemt	blomsterflor
bag muldende blade	alt overvældende
men vi vil dig prise	hvor vi hæmningsløst
for det du bærer	os hengive kan
på trods	til eros
som årets ærligste drøm	frugtbart udspændte ynder
at vi tilbagelænet	af opstandelsespalettens
os hengive kan	glæder som
til fest på	november
den indre divaneser	skytter i sit skød
akkompagneret	det ganske berøver
af højstemte sange	min mistro sit mis

jeg vil elske og bære dig gennem vinteren	jeg vil elske og bære dig gennem vinteren
og føre dig ved forårets genkomst op	og føre dig ved forårets genkomst op
som den nye sommers brud	som den nye sommers brud
hvor jeg vil elske dig	hvor jeg vil elske dig
mere og mere	mere og mere
år for år	år for år

Kunstens vilde videveje

Anarkismens demokrati
opelskes som
abstrakt knækprosa
stillende alt
lige og derfor kun
krævende udøvelse
uden formalia
udover at
vise at
hylde princippet
om det unikke
ubegrænset

Holismens enetaler
nedfældes ad
kendte kanaler
fordrende alt
stabilt kontinuert
gennem opøvelse
som musik der
deklasserer
punk som
populistisk støj
og poetry slam
som dét det er.

Angstprovokerende
derfor livsnedbrydende
dog huller og brudflader åbner plads
for et individuelt fællesskab

Helbredende poesi
findes hvor det skønne
det gode og det sande svarer vilkår
der ikke modsvares demokratisk.

Organer for følelser
trænger finurlige genveje
ad nerver og ormehuller
for at gå fra én stemning til en anden
i integritets legalitet

Organer for livet
vandrer genkendelige veje,
blodfyldte og kosmiske,
til at gå fra én opfyldelse til en anden
med trygheds overblik.

Huller som kunsten borer
vinkler den analytiske niche
for kunstens vilde veje til
Parnas Akademica

Huler som kunsten værner
åbner det sansende hjerte
for kunstens vide veje til
Parnas Therapeutica.

Du kalder mig for primadonna ...

Ja uden primadonnaer ville verden være et fattigere sted Dog kun i glimt kan deres værdi erkendes og de må lide at blive forvekslet med almindeligt skarn og kun blive genkendt som en genspejling af og let offer for pøbelens egen middelmådighed	Du kalder det for åndsbærme ... ja for hvordan sanser man iboende kvalitet i ting som i sig selv ikke kan gøre opmærksom på sin egen fortræffelighed Dog det stærkeste stål kendes på slaggen når sværdet smedes førend det viser sit værd i kamp
--	--

Som primadonna må man gemme sig for verden og hengive sig til sit kald hinsides anerkendelsen Som kender af sit eget talent må man altid fordre det bedste af sig selv og det uden at kunne forlange det samme af sine medmennesker	Er diamanter ikke skabt under pres hvor Jordens indre oktaederformet skyder sine firesidede spidser mod skorpens træge tyngde? Rent platonisk lige så umulig som da Kepler indtegnede hans 5 legemer i solsystemet eller Rolex hans verdensår i et diamantbesat armbåndsurs
--	--

Den lille forskel

Katten,
der kræver
sin ret
til at jage
og dræbe
og elske,
og aldrig
får nej,
modsat mig,
der for evigt
må hævde
min plads
i en urgammel,
indviklet,
grænseløst
syg
fantasi.

Katten

har sat
sig til rette
ved ruden,
nu stirrer
den ud,
man skulle tro,
der var
noget
at se,
og det er
der måske,
men hvad ved
jeg om det,
jeg er ikke
en kat.

Almanak

Dage
så indifferente
som tiden,
man siger,
de er lavet af;
mandag,
der først
slutter onsdag,
og onsdag,
der varer
til fredag,
som aldrig
er fredag
for alvor,
som søndag

for alvor
er søndag
med regnvejr
og halvlunken kaffe
og klokker,
der kimer
fra kirker,
der aldrig
bliver fyldt;
mellem hækkene
udenfor
checker man
spildets
kalender.

Moldau

Husker
dig knivskarpt,
den måde,
den ramte
dit guldhår på,
solen
ved Moldau,
og måden,
du lo på
ved Moldau,
af ingenting,
tror jeg,
var aldrig
ved Moldau
in person,
du ved,
det var
du.

Løvet

er gult,
for det
lyver,
det
kommer
igen.

Så snakker

vi udenom
endnu
en gang
og én til,
runt
og rundt,
det slår
gnister,
det gør det,
og pærerne
lyser, nu
springer de
heldigvis
snart.

Endnu en nat,

hvor man ikke kan sove for Månen,
man ikke kan se for de lurende skyer,
man ikke kan se for de rødsprængte øjne,
man ikke kan se for selv.

Jeg vil skrive

et hul,
som kaniner
kan gemme
sig i,
jeg vil skrive
et hul,
som de kommende
slægter
kan bruge
som port,
jeg vil skrive
et hul,

intet lys,
ingen stråling
kan undslippe,
skrive
et hul,
som er større
end det
i mit liv,
du
forsvandt
ud
igennem.

Gåsetårnet falder på halen

Mit kvarter har jord under neglene
kul i blodet blæk i skriften
gadenavnene titter frem fra
deres skalkeskjul og slipper
markerne, malkekøerne og
kedeldragterne
ud på industrivejene
indkørslerne og olietønderne
hulemosesøen hænger
indrammet
over min mormors klaver og
strækker ben bag brombær
buskene
Solskinnet sover længe
og vinteren hoster et tyndt lag
is udover landskabet og jeg låner
lidt af de Sydsjællandske sagn
med hjem
Pakker 60 års ægteskab ned i et digt
tiden ikke tør røre
Gåsetårnet falder på halen for

og som får gæssene til at flyve
frem og tilbage
over bulede bølgedale
Denne familie bærer hjertet
i hånden
som et par tatoverede
arme der ikke kan gemmes
væk
og penge penge der blandes
blandt brødre
sker med lysten til
at bløde for hinanden
for vi er navngivet til at
lade drømmene slippe
sine flammer over
hustagene et bål der
bygges på børneværelset
og rødmer i ægteskabet
en citron på himlen der
slår om sig med sine sidste
safter og trækker

dønningerne til
lands sidst på dagen
og folder farverne ud på
tog trampende kvarterer
mine søskende er flyttet
og for dem er børneværelset
fremmet en løftet sten med
udfarende insekter
og for mig har børneværelset
flyttet sig ind på nye
fliser
ind på strædet til suset
og ud på øen for at tæve
løs på kasseapparatet
så jeg kan lade ordet
tæve sig ind i kvarteret
ind under neglene ind
under huden på
hulemosesøen

Hjertekamre

Roerne rives op
af tungtlastede maskiner
og her om vinteren
minder markerne mig
mest om et tryggende
hjerteslag der stammer
i alle fire
hjertekamre
og vejene slynger sine
snavsede fingre rundt
om den brudte jord
spinatfuglene
har aldrig lært at
lette og skriger
den samme sang
som de skreg i går
og jeg har slået rod i
menneskemylderet
i det rutineramte
ragnarok
og i asfalten
der ligger sig som jord

under neglene
og naturen passer helt
sig selv
og skyder frem i
betonet
som en nytårsrakat
der huler farvehelveder
frem på himlen
og jeg glemmer ikke
hvordan dine øjne gav
genskind
ind i mine
og hvordan de lukkede
sig den sommer
som mørke brønde man
aldrig når til bunds i
og hvordan det stoppede
med at hamre
og flimre i dine
hjertekamre
og jeg kan se skriften
gentage sig

fordi den skal
og jeg kan mærke
livets rytme rive
mig med
fordi den bliver
nødt til det
og solen krummer tær
tygger lidt i landskabet
og slipper sine rester
ind af ruden
på intercitytoget
der sprinter
ud af byen
som skøjter
på en isglat sø
og byen banker lavmælt bag afstumpede marker

Tiden trækker sneglespor

Tiden trækker sneglespor
hen ad gaderne og timerne er
taget på træk ned til syden
og os der har grædt har set
floden få øjne
og set den røde tråd træde
ud på åbne gader
Sommeren hænger ud på
kanten og udenfor mit vindue
ligger samlingen og samler sig
som et museum uden årstal
udenfor brøler bilisterne dagen
på benene og vinteren spiller
op til dans og butikkerne

bugner af tilbud og får folket
ud at trave vinteren sluger
lykkepiller sender plusgrader
ud i stuerne og tiden trækker
sneglespor næsen drypper
snot og sommeren ligger
sig i vindstødende og valmuerne
sender sine trådfyldte arme ud
under mulet
som en muldvarp der borer
gange i blinde og sådan er
sommeren skabt uden en rød tråd
at trække sig i land med
og sådan er skriften stiftet
uden en ryg at læne sig op ad

Morgenlys.

I et mørke ingen af os forstod
tabt for den sol vi så nødig forlod
mødte vi der modigt den nye dag
så lyset gry i livets mange lag.

Sandets og vandets drømme.

Som en hvisken i en gylden drøm
hører jeg en klar kærlighedsstrøm
ser jeg regnbuen i livets springvand,
bygger vi mon slotte af sand?

Håbets lanterne.

I smertens natsorte mørkedyb
lyser håbets lanterne stærkt.
Brister og får englevinger.

Rodfæstet længsel.

Med rødder i mørkets dyb
elsker og søger jeg dog lyset.
Derfor min vækst er lang,
vejen opad ganske trang.
Min længsel kan jeg ikke skjule,
hærdet i modvind opstår
det liv,
du ser udfolde sig i lyset.

Kildevand.

Valmuers vilde skønhed
brusende vandfalds styrke
bjerges klare rene luft.

Glædens milde grønne enge
gavmildhedens frugtlunde
stilhedens ophøjede ro.

Inderst springer en kilde.

Solskin hængt til tørre.

Det blæser en halv pelikan
og regner skomagerdrenge derude.
Det ser jeg da tydeligt
gennem min sandvaskede rude.
Nej, det er vist ikke helt rigtigt.
Bag skyernes gardin
er der noget andet.
Hvem kender dagen..
Der er solskin hængt til tørre
på tørresnoren.

I et skabelsens nu.

Båret af ukendte drømme
fødes håbet på ny.
En dæmning giver efter for presset.
Vandet strømmer atter frit.
En ørken af længsel oversvømmes.
Drivtømmer flyder med brusende fart.
For ikke længe siden
åndede, voksede, levede
disse træer,
deres rødder var solidt forankret
i jordens nærende dyb.
Nu er de fældet, beskåret,
det smukke træ skåret op i dele;
der skal bygges nye huse,
nye hjem.
Det er længe siden
nu.

Lynild.

Katastrofens nedslag
ramte hårdt i hjertet.
Med forfærdelse så vi
en verden blive knust.

Ufattelig ødelæggelse
bragte håbløs smerte.
Som et lyn splintrer alt
blev liv tilintetgjort.

En meningsløs skæbnes
sønderrivende torden.
Bragede som et jordskælv;
en samfundsrystelse.

Rå piskeslag i ansigtet;
flænger i sund fornuft.
God orden revnede som
blødende sår sprækker.

Athena i kamp med giganten Alkyoneus

Fra østsiden af alteret
twist mig et ansigt
når hovederne er borte
mellem englekampe i lyskryds tæt på Europa.
Den brændende fugl bærende løvernes emblem
så tæt på et faldende marmorark
til at samle op, men jeg har endnu ikke været på Påskeøen.
Langt borte hænges vinger på en tørresnor
i et lille rum af mystik, drivende af en årsag.

Strukturer mod marv og ben

Det skred under skråtagene; figurerne mangler. Oplyst fontæne i alt slags vejr underlagt stærenes graf. Rubinrød jagtsæson.

Personligt har jeg det fint med at visse elementer ligger uden for ens oplevelse og forståelse af en tekst eller et digt. Så er det bare et landskab, som endnu ikke er erkendt, og måske er dette sted netop indgangsvinklen eller nøglen næste gang man læser det.

Jagtsæson kan ses i relation til stærene. Der blev i 2010/11 nedlagt 900 og i 2009/10 1000 stære, hvilket kan aflæses på en graf. Det er stadig tilladt at skyde stæren når den gør skade.

Rubinen kaldes også for ”Ædelstenenes Dronning”, og herskes af den røde planet Mars. I ægte forekomst er den både sjælden og kostbar. Ædelsten er et hårdt materiale, og hvis det i dette digt skal ses som blod må det i min optik være stivnet.

Andre læsere har gjort mig opmærksom på, at det i første linje kan være et knogleskred, hvis det skal ses i forhold til digtets titel
” Strukturer mod marv og ben”

Tak for din læsning
Varmeste hilsener
Poul

Knust tribune

Søster, stigende stjernebrutalitet.
Et A tilbage i ruinerne. Jeg er afskåret
fra mine sejre og nederlag. Det halve nej.

Tronehav

Afleveret skridt for skridt på den
anden side af intetheden gjort op i
forbindelser til omverden bestemt
af håbets beskeder.

Barnet sætter sig uroligt på himlen.

Mente du: [Havtrone](#)

Søgeresultater

1. [\(The scarlet letter \)](#) مشخصات کتاب

www.lib.ir/LibView/DocView.aspx?did... - [Oversæt denne side](#)

10+ elementer – عنوان . The scarlet letter.

کتابخانه عمومی ملک‌ان نام کتابخانه

سرشناسه فارسی **Havtrone**

2. [Old Fulton NY Post Cards By Tom Tryniski - FultonHistory](#)

[fultonhistory.com/.../ ...](http://fultonhistory.com/.../) - [Oversæt denne side](#)

We **havtrone** of Grover it Baker's in oar own family, and we. WHMt say, in jwatloe to the mannafturem, thatit.laaa good aa it rreprttaeutod to be.**— [N. Y. Ledger ...

3. [Haveront anagrams, definition & spelling](#)

tellsPELL.com/french/haveront/ - USA - [Oversæt denne side](#)

... havnröte; havnrteo; havnrot; havnrto; havteorn; havnoetr; haventor; havnetor ; havetorn; havenrto; havnotre; **havtrone**; havonetr; havnrtoe; havenort ...

Nedlagte hallers sidste svalehaler

Havet glitrer i de sorte æbler

PRIME

Through the joining of hands
in the pursuit of common interest
I meet the divine in man
and I gain insight into myself

What matters most
is not the flaws we all possess
but the love that is given
between the children of existence
in our tolerance and
our patience
towards each other and thus our self

Creation
is the one God
and the ultimate love

We are creations
and the goal is to become one
with creation
and thus become creators

Mother and father
you were children just as I

You were brother and sister
from different branches
and I am your seed

Shedding your skin
together you became a tree
Man and woman
 $1 + 1 = 0$

the ego dismantled
Masculine and feminine
we are both
every one

We must make 1
out of both aspects
finding our core
through our extremes

Connecting dots
from multiple points
we find the center
and become "I"

I and I
we are I
I am we

We are the last
becoming the first

Realization
is to become prime
from primordial
to primal
then prime
the height of evolution
both individual and universal

From masculine and feminine
comes strength and tenderness
together they make wisdom
the treasure of all ages

One love
is neither naive
nor ignorant
but the highest ideal

The greater good
this can be achieved
step by step

We are on this journey together
through all time

And this world
is our inheritance
and the legacy that binds us
unconditionally

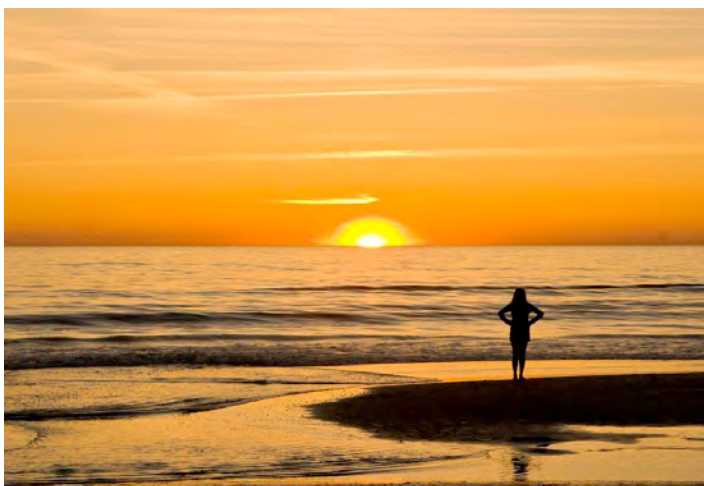
We are the one
divided into many
apart we will fail and fall

together we can learn
together we can do more than hope
together we can act
together we create the reason for belief

To gather
the gathering is why we are here
and why we must persist

Because we are meant to perish
and we have received the privilege
we owe it to our self
to honor our passage

All you need is love

Kærlighedens østrogen tages indvortes - et sus der mærkes dejligt det er.
Solens varme stråler lyser mørkets huler op inden i mig -
der dannes et ildhav af forandringens forløsninger i mit hjerte.

Smertens kolde rammer dannes atter i varmens yderkanter -
hvor lyses varmen endnu ikke yde sit bedste kan.
Af kærligheden du rammes forløsningens sus forplanter sig
og deler sig i kroppens hjerte skær.

Velsignet er den der rammes kan – oplevelsen er ren tom for
meningernes tunge udtalelser, som synker dit niveau til laveste udsagn.
Visdommens hersker hvisker mig i øret:
-> Udtalelsens yndige sprog hører til livets søgen efter
kærlighedens nektar – opblomstringen er nærmere end du vide kan <-

Atter er du på sporet i din søgen - visen viser dig vejen mod opholdets mål.
Af kærlighed er du født på ny vender du hjem til kildens rene skær -
ansigtet frem, snuden frem, op du endelig går halsen
og hovedet strakt ud i himlens skær med det i mente - langt du når.

Kærlighedens varme opvinde strømmer atter i dine årer -
rejsen nærmer sig sin afslutning denne vise går i hvilens dyne vår,
drømmes der kan i søvnens trygge arme.
Nat-nat du lyse ven.

Stilhed i oprørte vande

Hårdhedens ansigtsudtryk gavner hvem?
Situationens sammentrækninger efter hårdhedens
bombardement styrker kun de sorte kugler – forpestet de er.

Pop oven vande når de sorte kugler regner ned over dig
som en steppebrand hæger et landskab.
Vend dem ryggen – lad dem ikke få øje på dig
vid at de ikke skade din ryg kan – forpestet de er

Når ansigt til ansigt du stiller dig – svært det kan være
at overvinde kampens kuglespil uden selv at blive
fanget i arenaen – bedre ikke at blive ramt af den hårde kugle.

Ændre brandens sti du kan ej – poppe oven vande
og derfra slukke branden du kan – samme måde
som du visker mørket ud ved at tænde for lyspæren.

Ensomhedens spejl

Ensomhedens længsel træder i kraft
når sjælen længes hjem til de hvide vande.
Ensom ser du ud når menneskene viser dig ryggen
alene du er når tomhedens hylster fanger dig i
sine tykke kæder – fast du sidder som et
forsvarsløst byttedyr der sidder i et
edderkoppespind bare sidder der
og venter på at blive fortæret
af det mørke rum.

En hilsen ses som et velkommen råb
fra en ven i nødens stund – for strandet er du
i intethedens dunkle rum – I mørkets allerdybeste
hjørne du finder den ægte person som du ser på
væggen der – løsnet fra klædernes iøjefaldende
maskeradebal du bli'r – henlagt på bålets store
ildhav så længe at tøjet hænger i laser på
kroppen din-tidens længde føles så lang
og dyb som mørkets hule du befinder
dig i – sluppet du bli'r når de tunge
kæder lettere bli'r – vejen til
bjergets top findes i dit indre
univers – klar over det du blive må
opholdets længde afhænger deraf.

Biernes herre - Min Dulcinea 1

Jeg indrettede mig med telt og kogegej ved en lokal badestrand, og flyttede til aftenen lidt mere på kant af bugten ved siden af et par runde murstenspavilloner. Jeg gik en aftentur omkring det lille hus, hvor der tilsyneladende boede et par venner, mens indehaveren var borte. De bekræftede, at hun kom tilbage 2 dage senere og at de var ude igen inden hun kom tilbage.

Ventetiden fordrev jeg med at bade og læse i en til turen lånt "I Ching - forvandlingernes bog", for det var jo det jeg søgte. Ventetid er dog en dræber.

Anden dags aften fik jeg besked på at fjerne mit telt, da det ikke var tilladt at campere hvor jeg havde sat mit op. Jeg blev dog til den kommende dag, hvor jeg pakkede sammen og måtte satse på at få kontakt (og husly), inden turen gik tilbage til København, hvor jeg skulle påbegynde et arbejde et par dage senere.

På højskolen havde hun lukket sig inde på sit værelse i 2 - 3 dage, efter mødet hvor vi lagde kortene på bordet, og lod skiltet, "Inderst i alting er alting", tale for sig selv.

Det er selvfølgelig enhver ungs kvindes ret at have mindre lyst til at blande sig og trække sig tilbage til sit værelse et par dage, men i de dage begyndte jeg at fornemme stemmer fra 'luften', når jeg bevægede mig oppe på gangen hvor vi begge boede.

Det var et helt nyt fænomen for mig. Jeg var ikke i tvivl om 'adressen', men ubesvarede spørgsmål som "Hvor er den anden?" og nogle 'dybe

detonationer' fra en skjult ikke-fysisk verden foruroligede mig.

Vi repræsenterede hver en sandhed, som måtte kompletteres, men det eneste vi kunne enes om var "Sandhedens Forbandelse", en titel der røg ud af herregaardsbibliotekets læderrygindbundne samling, forfattet af Hans Jørgen Lembourn, forfatter, politiker (der siden skulle fremkalde et valg ved at bryde med sit parti) og tidligere elsker for Marilyn Monroe.

Jeg mødte op ved huset med cyklen pakket til hjemturen. Der var ingen hjemme, så jeg kiggede lidt rundt og fandt i udhuset nogle gamle cykeldele i en bunke 'ragelse', bl.a. en urgammel lædersaddel med store synlige fjedre foran og i siderne. Jeg gik i gang med at skifte min egen sadel, som var i stykker, ud med denne, som jeg ikke mente der var tegn på at hun selv ville bruge.

Da jeg netop var færdig med at 'sadle om', kom hun lige så stille gående op ad vejen. Hun havde været hos en nabo, en discipel fra Narayananda-yogacentret på Gyllingnæs. Her havde hun bl.a. fået nogle papirer om bramacharyas lyksaligheder stukket i hånden. Hun stadig 18, jeg netop rundet de 22. Stemningen var meget afdæmpet.

Et brev jeg havde skrevet til hende efter nytår, hvor det ikke lykkedes at møde hende, og hvor jeg plæderede for at vi måtte finde ud af noget sammen, havde jeg set ligge frit fremme på en reol, da jeg tidligere var inde i huset, som ikke var låst.

Året før havde jeg vedvarende følt et skæbnefællesskab med de elektroniske medier og fandt ofte et orakel for min egen øjeblikkelige situation ved at åbne for P3 (som dengang var Danmarks eneste musikradio).

Don Key Shot

Da jeg ville demonstrere for hende at det de spillede "var mig og mine tanker", altså 'jeg var det, jeg hørte', spillede de netop en tankeløs kærlighedssang: 'Oh, Carol'.

Da der var andre vidner, måtte jeg - uden dog at sætte navn på 'den pige jeg ikke kunne overleve uden' - udrede noget om en begyndende diskrepans i timingen (efter at jeg havde 'pillet ved' forholdets uskyld) og at der nok var noget forsynet ville lære mig. Derfor brugte jeg den for andre (og måske også for hende) kryptiske afsender 'Det Guddommelige Forsyn' efterfulgt af 's elev'.

Umiddelbart før kurset sluttede få dage før jul, blev der udskrevet nyvalg, efter landet i et år havde stået i vande uden at kunne etablere et rationelt samarbejde, uden at bringe en åbenlys asocial person til magten. En ting er at have gennemslagskraft og kunne provokere og kringle ting, et andet at værne om tillid og sammenhængskraft og et tredje at lede et land til gavn for alle mennesker af god vilje.

Det var for mig et tegn om at den irrationelle angst, der havde grebet om sig, var på retur, og jeg kunne frigøre mig fra de 'forpligtelser', jeg tidligere havde meldt ud, og at jeg kunne samle mig om min egen situation igen. Jeg sad dog stadig oppe i et højt træ på godt og ondt, og socialt set var jeg nærmest at ligne som subsistensløs.

Jeg tog brevet til mig og erkendte at det/ jeg havde ligget til offentlig spot og spe, da huset havde stået åben og også fremmede havde boet i huset. Men det snakkede vi heller ikke om.

Det blev til snak om alle andre end 'os to', og da mørket truede fik jeg

anvist en sofa i stuen hvor jeg kunne sove, før jeg næste morgen måtte begive mig tilbage til storbyen.

Jeg sov ikke meget den nat. Jeg kunne høre hende rumstere rundt i køkkenet og senere gå til ro i sit soveværelse.

Et halvt år før havde hun ved vores ikke marxistiske seance fortalt, hvordan hun havde oplevet sig selv svævende under loftet, og hvordan hun kunne se sin sovende krop i sengen. Vores antroposofiske bonde forsikrede os om det helt almindelige i det 'ud af kroppen' fænomen og lærte os om 'Det guddommelige forsyn's mange måder at forberede individet på sin skæbne, som i vores tid måtte gribes i frihed.

Deraf kunne jeg også føle rum til at fortælle min historie, der affødte kommentarer som at jeg måtte være kommet tilbage til livet efter at have været død (i 30 måneder). Men hvad skulle jeg lære af det? Det var spørgsmålet.

Jeg var på et tidspunkt faldet hen i en form for søvn, for jeg vågnede ved at fornemme og 'høre' en bunke larm fra en gruppe personer som trængte sig på omkring mig. De var ophidsede, og pludselig var der én som greb fat i mit livslegeme, qva min sjæl, for samtidig at udbryde: Han er her!.

Jeg blev kold (-273,1 C) og var sikker på at jeg stod til evig fortabelse, hvor min sjæl ville blive sønderrevet som universets største bandit. Havde jeg grebet ind i andres hemmeligheder? deres skjulte tanker? og måtte man ikke det, fordi der derved blev uorden i karma, så nogle måtte vandre uforløste rundt? Til evig tid? Eller var dette netop tidens fylde?

Don Key Shot

Lige da luften var ved at forsvinde og min vilje måtte give fortabt, lød der en røst fra ude bagved i gruppen, at det jo bare var en medrejsende. Puh, jeg havde åbenbart ikke misbrugt mine indsigter, og jeg fik lov at beholde min sjæl, hvorefter gruppen larmende drog videre på deres afsøgning efter den/de skyldige.

“Det er jo bare en medrejsende!”. Jeg ville gerne have takket vedkommende, men sådan noget bruger man nok ikke i et sådant forum, hvor alt formodes at være dødelig alvor.

Der faldt ro på stuen igen, men jeg gjorde mig ikke mange tanker, ud over at komme videre straks næste morgen. Var kommunikationen svær om aftenen var den umulig nu. Det måtte vente med at få Dulcinea gjort mere tilgængelig.

Cyklen var pakket og parat og det blev kun en kort afsked. Jeg genfandt noget af humøret efter at være kommet noget på afstand af huset, men inden jeg nåede Nyborg fornemmede jeg en vrede i luften og ‘hørte’, mens jeg måttet jage et par forvildede bier bort fra ansigtet: “Den sadde skulle jeg selv have brugt”.

Efter at være kommet af færgen på Sjællandssiden af Storebælt cyklede jeg igen fro og glad indtil jeg kom til en stor bakke. Ved foden af bakken lagde jeg mærke til en mand, der iført hvidt tøj og storskygget hat med et net nedover, gik og arbejdede ved en række bistader.

Knap var synsindtrykket blevet registreret før jeg hørte en summen omkring hovedet. Jeg prøvede at verfe de første bier bort, men det var en hel, arrig sværm der nu kastede sig over mig. Jeg speedede op og

prøvede at cykle fra dem samtidig med at jeg slog mig om hovedet, med det resultat at flere og flere bier vikled sig ind i mit dengang bølgende, lange luftige hår.

Da jeg efter godt en kilometers spurt - med fuld oppakning - nåede toppen af bakken, forsvandt den sidste bi, men jeg fortsatte i fuld fart mod byen, som et skilt viste lå 5 kilometer fremme. Stadig hylende, ‘så det gjaldede over mose og kær’, kørte jeg ind til byen og anråbte folk om vejen til hospitalet.

Jeg parkerede cykel med telt, kogegrej, sovepose, mad m.v. og løb ind på skadestuen. Her vidste man ikke rigtig hvad man skulle gøre ved mig. Til sidst kom der en og gav mig en sprøjte i låret og bad mig ligge og slappe af en times tid. Derefter kunne jeg i princippet fortsætte min tur.

Hospitalet forhørte sig om jeg kendte nogen i nærheden, og da min ældste bror et år tidligere var blevet gift i Sorø, og hans svigermor boede på vejen mellem byerne, kørte jeg, efter en opringning fra hospitalet, dertil og fik en seng og sov eftermiddag, aften og nat, indtil jeg næste morgen vågnede frisk og uden smerter i hovedet.

Men da jeg svingede benene ud af sengen, mærkede jeg et gevaldigt trælår, hvor jeg dagen før havde fået en indsprøjtning i den overspændte lårmuskel.

Den efterfølgende week-end talte jeg kort med min skytte veninde igen efter aftale over telefonen. Siden har der været tavshed, på de indre som på de ydre linier og omvendt.

